

Pengoin jätkeasoja jälleen kerran etsien jotakin käyttökelpoista. Ehkä kaikki oli turhaa, mutta tolkutin itselleni etten halunnut kuolla. Viimeisin sota oli ajanut maailma kuilun partaalle. Ihmisiä oli vähemmän kuin koskaan, eläimistä puhumattakaan. Suurin osa maailmasta oli autioitunutta ja sieltä täältä löytyi orjantappuroita ja romukasoja. Vesi oli arvokkainta valuuttaa mitä olla saattoi. "Löydätkö mitään hyödyllistä Ava?" Kuulen huudon jätkeasan toiselta puolelta. "En sitten mitään." Vastaan turhautuneena. Alexander kiertää luokseni ja heiluttaa kädessään ruostunutta puukkoa. "Tämän parempaa ei irtoa." Alexander sanoo ja hymyilee surumielisesti. "Meidän pitäisi kohta etsiä suojaa, sillä pian tulee hiekkamyrsky." Alexander sanoo ja silmäilee hitaasti tummenevaa taivasta. Nyökkään myöntymisen merkiksi ja lähden kulkemaan hänen perässään kohti väliaikaista majapaikkaamme. Olemme kyhänneet häthätää laavun kallionkielekkeen alle. Se ei ole paljon, mutta suojaa tarpeeksi. "Mitä tänään on ruuaksi?" Kysyn ja Alexander irvistää nolona. "Ei mitään." Hän sanoo ja masennun lisää. Hienoa päivää ilman ruokaa, ajattelen turhautuneena. Kävelen laavun alle ja kyykistyn rähjäisen makuupussin eteen. Tom makaa yhä paikoillaan hikipisaroiden kimalliellessä otsalla. "Miten sinä voit? Onko kuume yhtään laskenut?" Kysyn ja lasken käteni hänen otsalleen. Minä, Alexander ja Tom olemme olleet yhdessä pienestä pitäen. Lisäksi Tom on minun veljeni ja Alexander on hänen parasystävänsä. Tom hymyilee vaisusti ja yskäisee parikertaa. "Ihan tosi teidän ei pitäisi huolehtia minusta niin paljon." Tom sanoo vaisusti. "Olet minulle kuin veli, totta kai olemme huolissamme." Alexander sanoo ja kumartuu viereeni. Hänen vaaleat hiuksensa ovat likaiset, mutta peseytyminen olisikin tässä tilanteessa yllisyyttä. "Kiitos." Tom kuiskaa hiljaa ja vaipuu uneen. Jäämme Alexanderin kanssa istumaan hänen viereensä ja kuuntelemaan hiljalleen nousevaa myrskyä. Kaikkialla näkyy vain hiekkaa, joka väkisinikin tunkee suuhun ja sieraimiin. "Oletko koskaan ajatellut millaista kaikki on ollut ennen tätä?" Alexander kysyy äkkiä ja katson häntä yllättyneenä. Pudistan päätäni. "Minä olen. Kuvittele, jos maailma olisi erilainen. Maailma, joka olisi hengissä." Alexander sanoo haltioituneena. "No kun ei ole, meidän maailmamme on lopussa ja sinäkin tiedät sen." Sanon surullisesti. "Olet oikeassa, mutta ainahan sitä voi toivoa." Alexander huokaa ja alkaa leikkiä veitsellä, jonka hän löysi. Alan katsella tylsistyneenä pyörteilevää hiekkaa ja silmiini osuu tumma hahmo. Räpyttelen silmiäni pari kertaa ja hieraisen niitä varmuudeksi. Olen varma, että myrskyssä liikkuu joku. En ajattele mitään vaan juoksen päättömästi myrskyyn, haluan selvittää kuka siellä liikkuu. Alexander huutaa perääni, mutta turhaan. Olen kadonnut jo hänen silmistään. Myrsky voimistuu äkisti ja alkaa heitellä minua ympäri maata. Hiekka tunkeutuu vaatteisiini ja silmiini. En saa enää kunnolla henkeä, kun joku tarttuu minua kädestä. En erota kasvoja, mutta lähden kompuroimaan perässä. Liikumme yllättävän nopeasti myrskystä huolimatta ja pian olen menettänyt suuntavaistoni ja ajantajuni. Seuralaiseni näyttää kuitenkin olevan varma suunnastaa ja minun ei auta kuin liikkua perässä. Jossain vaiheessa en enää jaksa ja kaadun maahan. Menetän hitaasti tajuntani ja kaikki pimenee.

En tiedä kauan olen ollut

tajuttomana, mutta herätessäni kaikki on vierasta. Olen huoneessa, jossa on joka puolella minulle vieraita laitteita. Jostakin päin huonetta kuuluu hurinaa. Kohottaudun istumaan ja tajuan makaavani ihan oikealla sängyllä. Katselen vielä hämmästyneempänä ympärilleni. "Missä minä olen?" Kysyn itsekseni. "Minun kotonani." Kuuluu ääni varjoista ja hypähdän säikähdyksestä. En odottanut kenenkään vastaavan. "Kuka sinä olet?" Kysyn käheästi ja huoneen perältä astuu esiin ikäiseltäni näyttävä poika. Ei sittenkään, hänen harmaissa silmissään on jotain, mikä saa hänet näyttämään ikivanhalta. Pojalla on pikimusta tukka, joka korostaa hänen kalpeaa ihoa. Hänen käsiensä ympärillä kiemurtelee minulle vieraita kuvioita. Pojan huomattaessa tuijotukseni hän hymyilee vaisusti. "Olen Lupin." Hän esittelee itsensä ja tarkastelee minua uteliaana. "Olen

Ava.” Esittelen itseni vuorostani. Lupin nyökkää miettiään, muttei sano mitään. ”Tuota missä me olemme?” Kysyn ja silmäilen ympärillemme. ”Minun laboratoriossani.” Lupin toteaa ykskantaan. Tämä tieto ei kerro minulle mitään ja katselen tarkemmin ympärilleni. ”Et varmaan olettanut, että tätä tavaraa on saatavilla täällä?” Lupin kysyy, kuin lukien ajatukseni. Nyökytän päätäni hämilläni. ”Me olemme maan alla. Nämä kaikki on pysynyt turvassa kaksisataa vuotta kanssani.” Lupin sanoo ja katson häntä hämilläni. ”Et sinä näytä kaksisataa vuotiaalta.” Sanon epäillen pojan mielenterveyttä. ”Usko pois, kyllä minä olen.” Lupin sanoo, mutta näyttää haluttomalta selittää enempää. ”Voi luoja, Tom ja Alexander ovat varmaan sairaana huolesta.” Sanon kauhuissani kaiken palatessa mieleeni. ”Siis ketkä?” Lupin kysyy hämmästyneenä. ”Ystäväni. Eksyin heistä myrskyssä.” Sanon pelokkaana. ”Älä huoli me kyllä löydämme heidät.” Lupin sanoo ja näyttää olevan innostunut uudesta tehtävästään. ”Tule mennään ylös. Myrskyn luulisi jo loppuneen.” Lupin sanoo ja lähtee suunnistamaan kohti huoneen nurkkaa. Siellä sijaitsevat tikkaat, jotka johtavat luukulle josta pääsee maan pinnalle. Luukku on pyöreä ja tehty jostakin raskaan näköisestä metallista, mutta Lupin aukaisee sen vaivattoman näköisesti. Päästessämme maan pinnalle katselen hämmentyneenä ympärilleni. Olemme hämärässä huoneessa, joka näyttää pysyvän hädin tuskin kasassa. ”Minun vanha kotini.” Lupin selittää hajamielisenä ja tarttuu käteeni. Hän vetää minut perässään ruostuneelle metalli ovelle. Hän nykäisee sen auki ja päädymme ulkoilmaan. Olemme pienessä solassa joten ei ole ihme, että Lupinin asunto on pysynyt piilossa. Lupin lähtee kulkemaan eteenpäin kapeassa solassa ja minulle ei jää muita vaihtoehtoja, kuin seurata häntä. Kuljen Lupinin perässä, joka näyttää etenevän määrätietoisesti. Kuljemme paljon lyhyemmän aikaa, kuin olisi voinut luulla. Myrsky oli ilmeisesti sekoittanut ajantajuni ja pian sainkin leirimme näkyviin. Äkkään Alexanderin, joka näyttää varsin levottomalta. Pian hän kuitenkin äkkää minut ja juoksee luokseni. ”Ava luojan kiitos, missä sinä olet ollut. Meinasin lähteä pelistä ja soittaa sinulle.” Alexander sanoo silmät hehkuen. ”Olen ihan kunnossa Lupin auttoi minua.” Sanon ja käännyn ympäri. Lupinia ei kuitenkaan näy missään ja Alexander katselee kummastuneena ympärilleen. ”Kuka ihmeen Lupin?” Alexander kysyy, mutta minulla ei ole siihen vastausta. ”Hei kirjaudutaan ulos, ilmoitan vain veljellesi ja tulen teille.” Alexander sanoo ja nyökkään hänelle päätäni. Painan ilmaan ilmestynyttä kirjautumisnäppäintä ja palaan todellisuuteen. Riisun virtuaalilasini tällä kertaa oikeassa maailmassa. Pelit joita niiden avulla voi pelata saattavat joskus tuntua liiankin todelliselta. Pian oveltani kuuluu koputus ja Tom astuu sisään. Oikeasti hän on täysin terve, mutta pelihahmonsa hän on päästänyt rappiolle. ”Heippa systeri miten menee?” Tom kysyy ja istuu viereeni sängylleni. ”Olen vähän hämilläni.” Myönnän ja Tom katsoo minua kysyvästi. Ennen kuin ehdin vastata ovikello soi ja Alexander rymistelee sisään. ”Päästin itseni sisään.” Alexander kailottaa ja tulee huoneeseeni. ”Niinpä näkyy.” mutisen ja katselen häntä. Alexander on todellisuudessa täysin erinäköinen, kuin pelimaailmassa. Hänellä on valkoiset hiukset missä on mustia raitoja ja hänen naamassaan kimaltelee lävistys jos toinenkin. Lisäksi hän käyttää piilolinssejä, jotka värjäävät hänen silmänsä punaisiksi. Tomin tyyli on hillitympi, kuin Alexanderin. Hänellä on kuparinväriset hiukset, jotka ovat lyhyemmät toiselta puolelta ja tummanruskeat silmät. ”Hei Tom sun pitäis ihan tosissaan ostaa koht hahmos terveeks.” Alexander sanoo huvittuneena. ”Ehkä joo, mut ilman huijauksia se tuntuu aidommalta.” Tom sanoo silmät hehkuen. ”Joo, mutta täytyy myöntää et tajunnan menetys ei ole kivaa virtuaalisestikkaan.” Mumisen ja Alexander katsoo minua kysyvästi. Selitän kuinka tapasin Lupinin ja menetin tajuntani. ”Mistä nimi Lupin on tuttu?” Alexander kysyy yhtäkkiä ja kohautan olkiani. ”No mut joka tapauksessa ton jatkán täytyy olla ässä kun sillä on Deadworldissa tollasta kamaa.” Alexander sanoo silmät hehkuen. ”Niinpä. Hei Ava pystyisik sä löytämään tän tyypin

uudelleen?” Tom kysyy nyt innostuneena. ”En oikein tiedä.” Sanon epävarmasti. Poikien innokkaat ilmeet saavat minut kuitenkin lupautumaan yrittämään.